

AMMERUDLUNDEN SYKEHJEM → OSLO

RAMSØSKAR INTERIØRARKITEKTER AS

Prosjektansvarlig → Birgitte Breimo, interiørarkitekt MNIL

Prosjektmedarbeider → Camilla Bentzen, interiørarkitekt MNIL

KREDITERING → SIDE 172

En kald og trist teglvegg ble kledd inn med en spesialtegnet bokreol. Denne løsningen er reversibel på en annen måte enn om veggen hadde vært kledd med gips, sparklet og malt.

Kafeen er åpen også for nærmiljøet. Alle som er knyttet til sykehjemmet har et hyggelig tilbud i hverdagen, og folk i lokalsamfunnet kan delta i språkkafeer og andre aktiviteter.

Bort med institusjonspreget

Med en klar visjon og en tiårs driftskontrakt ville Diakonhjemmet Eiendom sette sitt eget preg på sykehjemmet. Målet var at beboere og ansatte skal føle stolthet og tilhørighet. Ramsøskar Interiørarkitekter sto for all prosjektering samt innhenting av tilbud på kafekjøkkenet og fast og løst inventar. De samarbeidet med de utførende håndverkerne. Entreprenøren koordinerte gjennomføringen, men interiørarkitektene hadde ansvar for alle tegninger.

Oppdraget omfattet resepsjons- og fellesarealet i første etasje samt seremonirommet i kjelleren. Sykehjemmet består av tre bygg, og resepsjonen er plassert som et naturlig knutepunkt i det midterste. Arealet brukes til gjennomfart

mellom avdelinger, inntransport av nye beboere, ambulansetransport og varelevering. Det fungerer også som samlingslokale, kurs- og møterom for ansatte, stue og besøksrom. Ved uttegning av nye løsninger la man stor vekt på bedre flyt og tilstrekkelig fleksibilitet til at ulike aktiviteter kan samles eller skilles. Resepsjonsdelen ble plassert slik at det er enkelt for besøkende å orientere seg.

Ammerudlunden er det nye hjemmet til beboerne, og stilte derfor mange av de samme kravene som til enhver annen bolig. Spesielt viktig var det å eliminere institusjonspreget. Paletten er variert og kontrastfylt, men samtidig harmonisk og levende. Sonene er ulike, med fargetema som lar seg blande. Atmosfæren er frodig og hjemlig, og soneinndelingen understøtter

grepene som ble gjort for å bedre flyten.

Behovet for en hyggelig og miljøskapende kafe sto sentralt i prosjektet, og denne med tilhørende kjøkken ble lagt ved siden av inngangen slik at den er synlig og lett tilgjengelig for besøkende. Folk i nabolaget har anledning til å komme dit, og mange beboere liker å sitte der fordi det er liv og røre i området. Kafeen skulle forsterke sanseintrykkene. Daglig leder var opptatt av at man skal møte duften av vafler eller ferske boller når man kommer til Ammerudlunden, ikke lukten av desinfiseringsmidler.

Det er mange hensyn å ta i prosjekteringen av et sykehjem, for lokalene skal være noens hjem og andres arbeidsplass. Oppdragsgiver satte sammen en brukergruppe med representanter

Utenfor det livssynsneutrale seremonirommet er det laget en hyggelig ventesone. I mangel av dagslys er det montert en lysinstallasjon på endevæggen. Denne skaper en illusjon av sollys, noe som bidrar til en mindre lukket følelse.

Seremonirommet er kledd med spiler, tekstil og Bolon lagt oppå det eksisterende gulvet. Til sammen skaper dette en verdig ramme og en høytidelig følelse. Tapetet gir blikket noe å hvile på og tilfører et evighetsperspektiv uten å definere religion.

Det ble valgt ulike møbeltyper og sittegrupper som sikrer variert bruk av arealet.

Kontakten mellom stue og resepsjonsområde kan reguleres med en foldevegg i glass og lette transparente gardiner. Dette sikrer maksimal fleksibilitet.

for beboere, pårørende, sykepleiere, verneombud, ledelse og driftsledelse. Gruppen var med i hele idefasen og utfordret de innspillene interiørarkitekten kom med.

Seremonirommet i kjelleren var i utgangspunktet trist: Det manglet lys og luft, og det lå så nær ventilasjonsanlegget at støyplogen var betydelig. Før rehabiliteringen hadde presten derfor valgt å legge gudstjenester til resepsjonsområdet, til tross for avbrytelser og forstyrrelser. Et uttalt mål for oppdragsgiver og interiørarkitekt ble derfor at det nye seremonirommet skulle være så innbydende at presten ville ønske å ta det i bruk. Området på utsiden av seremonirommet trengte også et løft. Pårørende og ansatte ønsket seg et hyggelig sitteområde der det

er mulig å vente før minnestund eller annet arrangement. For å bøte på manglende dagslys og innfri ønsket om en ventesone som var akseptabel mht. brann og rømning ble det tegnet en fastmontert sittebenk med tilhørende lysinstallasjon.

Sykehjem har en høy andel brukere som trenger mer enn det UU kan tilføre. Brede gangsoner og tilstrekkelig plass mellom de fleste møbelgruppene var viktig. Møblene har god sittehøyde og solide armlener for at flest mulig skal kunne klare seg uten assistanse. Ingen av møblene er typiske institusjonsmøbler, men hentet fra sortimentene for hotell og bolig.

Ved materialvalg ønsket man å vektlegge både sanseintrykk, holdbarhet og vaskbarhet. Tekstilene har varierende tekstur som gir ulike estetiske og taktile

kvaliteter – fra myk chenille til vinyl med stofflig struktur. De spesiallagete bokreolene og plantekassene er utført i eikefiner. Bordplater som krever vesentlig mer renhold er holdt i laminat.

Den største utfordringen var at prosjektet skulle gjennomføres midt i pandemien mens sykehjemmet var i full drift. Diakonhjemmet er en ideell stiftelse, noe som var en fordel. Når én og samme organisasjon har ansvar for innredning, drift og omsorg for beboerne, blir vurderingene mer helhetlige. Flere behov blir tatt hensyn til, og det blir gjort investeringer til beste for beboere og ansatte. De var ikke bundet av de offentlige innkjøpsordningene, og det gjorde jobben til interiørarkitektene enklere.